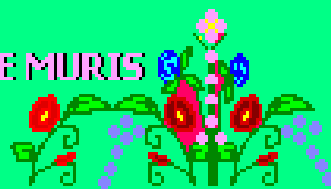

DE IJDELE THEEPOT

PETRALOUISE MURIS

© Geschreven en geïllustreerd
PetraLouise Muris

BLADZIJ	HOOFDSTUK
3	1 Ruzie in de servieskast.
6	2 Rosa drinkt thee.
10	3 De theepot struikelt.
13	4 Rosa krijgt de schuld.
17	5 De theepot zoekt Rosa.
20	6 De rommeltjesmarkt.
26	7 Oma's cadeau.

HOOFDSTUK 1 RUZIE IN DE SERVIESKAST.

In oma's servieskast staat een prachtig porseleinen servies.

Het is een servies van meer dan honderd jaar oud. Vandaag haalt oma's hulpje alles uit de kast om alles af te wassen.

Zij maakt een sopje en poetst met een sponsje alles zorgvuldig schoon zodat alles weer glanst.

Ook de kast wordt gepoetst totdat hij glimt.

Tot slot worden de ruitjes van de kast gezeemd.

Al het serviesgoed staat weer in de kast.

De kopjes bekijken elkaar, zij zijn dik tevreden omdat zij weer glanzen.

De koffiepot is moe geworden van het warme bad, hij geeuwt.

Maar de theepot is boos, zij moppert aan één stuk door.

‘Waarom mopper jij nu weer, ben jij soms niet schoon genoeg?’ vraagt de koffiepot, hij ergert zich vaak aan de theepot.

‘Ik werd ruw behandeld door die meid. Kijk’ mijn tuit is nog steeds vuil!’ moppert de theepot

‘Ruw, ruw? Zij heeft ons als een baby gewassen. Voorzichtiger kon niet! Ach theepot, jij hebt altijd wat te zaniken,’ moppert de koffiepot: ‘jij bent net zoals ons behandelt. Jij overdrijft altijd zo!’

‘Ik sta hier niet goed, mijn tuit wijst de verkeerde kant op.’ jammert de theepot.

Zij kijkt boos naar de theekopjes.

‘Jullie staan te dichtbij, neem wat afstand!’

De theekopjes pruttelen: 'dan moeten de schoteltjes ook opzij er is hier nauwelijks plaats!'

'Doe wat ik zeg, jullie dom volk!' schreeuwt de theepot: 'ik ben jullie baas!'

De theekopjes hebben moeite om van de schoteltjes af te komen.

Een voor één stappen zij er van af.

'Voort, voort! Een beetje vlugger! Ik kan niet ademen!' jammert de theepot: 'puf te benauwd, het is mij te benauwd!'

'Nou moet je toch ophouden zeurhannes!' moppert de koffiepot: 'je hebt ruimte zat! Kijk...die lieve theekopjes, zij worden helemaal verdrietig.'

'Nee hoor!' ruziet de theepot: 'zij stellen zich alleen maar aan! Zij janken altijd! Zij moeten een voorbeeld nemen aan mij.

Ik ben mooi en elegant, zij zijn klein en plomp.'

De koffiepot die eerst nog een goed humeur had is nu kwaad, hij schreeuwt lelijke woorden.

De theekopjes beginnen luidkeels te huilen omdat er weer ruzie in de servieskast is.

De theepot trekt zich er niets van aan, zij denkt inmiddels aan de spiegels en plankje lager in de kast.

Op die plank kan zij zich helemaal spiegelen.

Zij is benieuwd hoe mooi zij is en of zij flonkert als een sterretje.

‘Laat mij erdoor, opzij allemaal! Ik ga naar beneden!’ schreeuwt zij. Zij duwt iedereen ruw opzij. Zij waggelt op haar teentjes met haar dikke lijf naar de rand van haar plank en rolt een servet uit. Zij laat zich behendig aan haar oor omlaag zakken.

‘Och, och, wat ben ik mooi, en erg wijs!’ kreunt zij. Zij vergaapt zich aan haar eigen spiegelbeeld. Zij bekijkt zich van boven tot onder.

‘Ach... gelukkig ben ik de enige die zo mooi en rond is. Ik lijk wel op de zon of op een ster. Een prachtige knipperster zoals de knippersterren in het heelal.’

Zij drukt haar tuit dicht tegen de spiegel aan. Zo staat zij roerloos naar zichzelf te staren. Alleen haar ogen bewegen.

Op de plank hoger is de rust weergekeerd. De koffiepot is in slaap gevallen en de kopjes doen het “ik zie, ik zie wat jij niet ziet” spelletje. Zij hopen dat de theepot voorlopig beneden blijft. Dat gebeurt ook, de theepot is uren druk met zichzelf.

Als de huiskamerklok twee uur slaat, klimt zij weer naar boven. De kopjes kijken angstig haar kant op. ‘DOM VOLK!! Wat staren jullie nou!’ gilt zij met een bits stemmetje: ‘ga wat opzij, ik moet er ook nog bij!’ Zij loopt op haar tenen voorbij, met haar tuit verwaand omhoog. De kopjes maken weer plaats zodat zij kan passeren. Na veel gedoe staat zij achter de kopjes in de hoek van de kast. Het voorste kopje rolt het servet op.

Dan kraakt de kastdeur. Een klein handje reikt naar het oma’s theeservies.

HOOFDSTUK 2 ROSA DRINKT THEE.

Rosa staat op een stoel.
Zij kan net bij de bovenste plank.
Het meisje bijt op haar lip van de spanning.
Voorzichtig haalt zij het eerste kopje tevoorschijn.
Dan springt zij van de stoel en zet het kopje op de tafel.
Daarna volgt een ander kopje en vervolgens de schoteltjes.
Zij wil ook de theepot.
Weer beklimt zij de stoel en trekt de theepot naar voren.
De theepot is zwaar, zwaarder dan de kopjes.
Zij houdt de theepot stevig vast want die mag niet vallen.

Rosa weet, dat zij niet aan het servies van oma mag komen, zij wil er even mee spelen.
Twee kopjes staan op de tafel.
Rosa doet alsof zij thee zet. Dan schenkt zij thee in de theekopjes.
Zij brengt een kopje tot aan de hoogte haar lippen, niet verder want anders wordt het kopje vies.

Vijf minuten duurt de Rosa's theetijd, dan ruimt zij alles weer op.

Oma heeft er niets van gemerkt, zij is in de keuken bezig.

'Rosa, wat ben jij aan het doen?'

Oma komt in de kamer kijken wat Rosa uitspookt.

Alles staat zoals het stond.

Rosa zit netjes aan de tafel.

'Nergens aanzitten hoor,' zegt oma: 'doe maar een spelletje of ga tekenen.'

Rosa is rustig aan het tekenen maar in de kast is het weer een geroezemoes.

De kopjes draaien hun oortjes de juiste kant op.

Daarbij maken zij lawaai, teveel lawaai voor de theepot.

'Staan jullie nu eindelijk goed?' schettert de theepot: 'jullie hoeven toch niet als soldaten in het gelid te staan? Het is goed zo, blijf nu maar staan. Ik kan dat gepiep en dat geknars niet verdragen. Ik word daar dol van. Staan blijven, NU!'

Rosa heeft het lawaai ook gehoord, zij staat op en zwaait de kastdeuren open.

Op dat moment ziet oma, Rosa bij de kast staan.

'ROSA!'

Rosa schrikt.

'Ik wil absoluut niet dat jij aan mijn spullen komt.

Mijn servies is meer dan honderd jaar oud. Het was van mijn oma's oma!'

'Maar... ik zat er niet aan,' pruttelt Rosa: 'ik hoorde alleen een kopje vallen.'

'Nee toch, mijn antieke servies!'

Oma kijkt direct in de servieskast.

Alles staat netjes op zijn plaats.

‘Er is niets kapot, jij hebt wat anders gehoord.
Niet meer aan de kast zitten hoor!’
Oma kijkt een beetje boos.

Als zij de huiskamer uitloopt begint de herrie weer in de kast.

‘Rinkelde kinkel, blijf van mij af! Trek niet aan mijn oor!’

Rosa staat behoedzaam op. Zij denkt dat er een muis in de kast is.

Zij tuurt voorzichtig door het ruitje in de kastdeur.

Zij ziet de theepot bewegen.

Van schrik deinst zij achteruit, Rosa is bang voor muizen.

Nauwlettend houdt zij de theepot in de gaten.

Tot haar grote verbazing ziet zij de theepot een servet uitrollen en aan haar oor en tuit een plank lager zakken.

Daar gaat de theepot voor de spiegel staan.

De theepot beweegt eerst maar blijft dan roerloos staan.

Rosa rent naar de keuken.

‘Oma, oma uw servies leeft!’

Oma schilt aardappels, zij zegt: ‘ik heb geen tijd voor je en ik heb vieze handen. Ga even in de tuin spelen.’

Als oma de aardappels geschild heeft en haar handen heeft gewassen loopt zij naar de huiskamer.

‘Wat heeft dat kind met dat servies, ze heeft er toch niet aangezeten?’

Weer kijkt zij in de kast.

‘Ach Rosa heeft te veel fantasie,’ denkt zij: ‘alles staat op zijn plaats.’

Zij loopt de tuin in.

Zij kijkt naar Rosa, die geeft de plantjes water.

‘Zou deze gieter ook levend zijn?’ vraagt Rosa.

‘Ach Rosa, jij gelooft toch niet echt in sprookjes? Mijn servies leeft echt niet, al is het wel een bijzonder servies.’

‘Hoezo oma?’

‘Het heeft bladgoud, het is een enorm duur servies geweest in mijn oma haar oma’s tijd, zo rond 1850. Het is nu antiek. Als ik het zou verkopen is het heel veel geld waard. Ik verkoop het niet, het is veel te mooi.’

‘Daarom mag ik er niet aankomen, hè oma?’

‘Nee Rosa, je moet het zo laten staan. In mijn kast staat het veilig.’

Maar in de kast is het rumoerig.

Oma merkt het niet, zij kookt de aardappels en staat erbij te kijken.

Rosa zit alweer in de huiskamer.

Telkens als zij iets hoort rammelen of klingelen rent zij naar de servieskast.

Ze doet voorzichtig de kastdeur open en fluistert:

‘ik weet dat jullie levend zijn hoor. Oma zegt dat jullie van bladgoud zijn dus...mag alleen een prinses uit jullie drinken.’

Dan sluit zij stilletjes de kastdeur.

Oma komt met een schaal aardappels en groenten binnen.

‘Eten! Aan tafel Rosa, jij moet eerst eten want je wordt zo meteen door mama gehaald.’

HOOFDSTUK 3 DE THEEPOT STRUIKELT.

Rosa is naar huis. Oma drinkt koffie in haar tuin.

De theepot maakt van die gelegenheid gebruik om in de spiegel te gaan kijken. Weer laat zij zich langs het servet zakken.

Opeens niest zij:

‘Ha, ha...tjie!’

“PLOF!”

Zij valt met een klap naar beneden.

Zij heeft zich pijn gedaan en krabbelt overeind. Dan kijkt zij in de spiegel.

‘Och nee!’ huilt zij: ‘och nee, ik ben kapot!’

Zij heeft een

gapend gat in haar bolle lijf. Een gat precies onder haar tuit. Jammerend klimt zij omhoog.

‘O jongens, er iets ergs gebeurd! Kijk eens naar mijn lijf!’

De theekopjes haasten zich om de theepot door te laten.

'Opzij, opzij de theepot moet voorbij!' schreeuwen zij.

Als de theepot voorbij waggelt zien zij het gat.

Zij schrikken: 'o, o, nu wordt u vast weggegooid!'

De koffiepot die wakker geschrokken is van het tumult, ziet ook het gat.

'Het lijkt' tenminste of jij lacht,' zegt hij droog: 'je ziet er nu een stuk vrolijker uit!'

Hij doet zijn ogen weer dicht.

'Lelijkerd!' gilt de theepot.

'Kijk naar jezelf, broemt de koffiepot: 'jij durft nu zeker nooit meer naar beneden.'

'Wat heeft het nog voor zin, ik heb niets meer aan mijn leven.' jammert de theepot.

De kopjes die eigenlijk een hekel aan de theepot hebben en ook bang voor haar zijn, hebben toch medelijden.

'Misschien kunt u nog geplakt worden.

Dat hebben zij jaren geleden ook met de groenteschaal gedaan.'

‘Wie gaat er dan naar beneden om mijn scherf te zoeken? Ik durf niet meer.’

De theepot kijkt radeloos naar de kopjes: ‘durven jullie?’

‘Jullie gaan NIET naar beneden!’ onderbreekt de koffiepot: ‘als er één van jullie breekt zijn we verder van huis!’

De koffiepot bedenkt een plan om het gat in de theepot te camoufleren. (dat je het niet meer ziet)

‘Ga eens voor de theepot staan,’ zegt hij tegen de kopjes: ‘nee ik weet al iets beters, jullie moeten op elkaar gaan staan.

Twee schoteltjes en daarbovenop twee kopjes in elkaar.’

De kopjes doen wat de koffiepot vraagt ook al vinden zij dat onhandig.

‘Juist, zo kun je het gat niet meer zien. Stel je voor dat wij naar de stoffige zolder moeten.’

De theepot snikt: ‘misschien doen zij mij weg.’

‘Tja dat heb je ervan. Ik maakte mij allang geen zorgen meer om jou. Je was altijd al zo roekeloos... en ijdel. Ik dacht net nog, hoelang kan dit goed blijven gaan? Enfin, ik zie jouw gat niet meer dus je zult wel mogen blijven.’

De theepot jammert: ‘als niemand het maar ontdekt, misschien kunnen zij mij nog repareren.’

Oma geeft de planten in de huiskamer water.

Dan ziet zij de kopjes in de kast, zij staan niet waar zij behoren te staan.

Zij wordt boos op Rosa en moppert: ‘als je morgen komt zul je wat horen. Ik had nog zo gevraagd of jij van mijn servies wilde afblijven. Ik heb nu mijn handen vol, ik zal straks alles nakijken.’

Oma kijkt pas de volgende ochtend in haar kast.

HOOFDSTUK 4 ROSA KRIJGT DE SCHULD.

(Oma past op Rosa terwijl mama werkt.)

Rosa komt nietsvermoedend uit school.

Zij drukt op oma's bel.

Oma doet de deur open, zij is erg kwaad.

'Rosa, hoe vaak heb ik je gevraagd om van mijn spullen af te blijven? Kom jij eens gauw mee!'

Oma trekt Rosa de huiskamer in en opent de kastdeuren.

Dan zet oma de kopjes op de tafel en haalt de theepot tevoorschijn.

'Weet jij hier iets van af?' Oma wijst naar het gat in de theepot: 'zo vond ik vanmorgen mijn theepot!'

'Ik heb dat niet gedaan oma, echt niet.'

'Ik wil niet dat jij jukt meisje. Heb jij gistermiddag mijn theepot gepakt?'

'Ik heb er maar even mee gespeeld en...'

'Dus jij hebt het uit de kast gehaald? Wat zeg ik je nou keer op keer!' valt oma haar in de rede.

'Toen was die nog niet kapot!' huilt Rosa.

'Vreselijk,' zucht oma: 'ik was altijd zuinig op dat servies. Jouw vader heeft een tijd geleden de groenteschaal laten vallen, hij wilde het servies goed bekijken.

De schaal is gelijmd maar de scherf van de theepot is foetsie.'

'Heeft uw hulpje misschien de theepot gebroken?' vraagt Rosa.

'Nou wordt het nog mooier,' briest oma kwaad: 'was van mijn servies afgebleven! Je bent er te ruw mee omgegaan. Het is geen kinderserviesje!'

Oma huilt omdat haar theepot kapot is.
Omdat de theepot van haar oma's oma was.
Omdat de theepot bij haar mama stond en omdat zij de theepot nu lelijk vindt.

'Ik gooi die theepot in de vuilniszak en ik ruim heel het servies op. Ik zet het wel in een doos op zolder.'

besluit oma.
In haar kwaadheid smijt zij een doos op tafel.

'Mijn servies moet in deze doos! Ik zet wel iets anders in de kast, speelgoed of zo! Hè Rosa?' schreeuwt zij.

'Wat denk je van een speelgoed servies of een paar poppen?' moppert zij.

Rosa is boos op de theepot, zij schreeuwt:

'Beweeg nou stom ding! Je moet straks in de vuilniszak! Al jouw vriendjes moeten in een doos! Beweeg theepot, laat oma zien dat je leeft!'

Opeens beweegt de theepot. Zij weet dat zij in gevaar is.

Zij moet oma wel laten zien dat zij leeft.

'Hops daar gaat zij, ze waggelt voetje voor voetje richting oma.

Oma kijkt met hele grote ogen naar haar theepot.

'Het spijt mij Fien,' zegt de theepot tegen oma:
'Rosa heeft het niet gedaan. Ik was zo ijdel dat ik altijd op een plank lager in de spiegel keek. Ik viel naar beneden.'

(Oma heet Fien, zelfs Rosa weet niet dat oma Fien heet.)

Oma is van schrik gaan zitten.
Haar boze bui is plotsklaps over.

Zij kijkt verbaasd naar haar levende theepot.
De theepot staat nu roerloos voor haar.
Even denkt oma dat zij zich alles verbeeld heeft.
Terwijl zij aan zichzelf twijfelt stottert zij: 'is, is, is al mijn servies levend?'

'Zal ik jou eens wat vertellen,' zucht de theepot:
'we leven allemaal.'

'Maar, maar, dan zal ik jou niet weggoeien,'
hakkelt oma: 'dat kan ik echt niet doen! Dat zul jij
niet fijn vinden.'

'Nee.' beaamt de theepot.

'Ik zal naar jouw scherf gaan zoeken theepot,' sust
oma: 'misschien ligt die onderin de kast.'

Rosa ligt op haar knieën bij de kast.

'Nee oma, de scherf ligt hier niet.'

Oma rent naar de meterkast om haar zaklantaarn te
halen. Zij schijnt ermee onder de kast.

'Zie jij iets? Ik zie geen scherf onder de kast.'

Rosa tuurt onder de kast. 'Ik zie niks oma, alleen
stof.'

'Hoe kan dat nou, die scherf moet toch ergens
liggen? Misschien is die in een schaal gevallen. Ik
haal alles uit de kast.'

Zij staat amper voor de kast of de koffiepot gilt: 'nee,
ik wil niet naar de zolder!'

Oma kijkt verrast naar de koffiepot, zij begint te
lachen.

De koffiepot dribbelt naar voren.

'Fien, alsjeblieft! Ik wil hier in deze kast blijven
staan.'

'Ik wilde alleen maar alles uit mijn kast halen. Ik zet
straks alles netjes terug.' schatert oma.

‘Ik dacht dat u ons weg wilde doen.’ jammert de koffiepot.

‘Ach nee domme koffiepot. Ik was erg boos op Rosa. Ik dacht dat zij de theepot had laten vallen. Dit is niet te geloven,’ zucht oma: ‘echt niet te geloven. Waarom weet ik nu pas dat jullie een levend servies zijn? Maar goed dat jullie nooit echt gebruikt zijn, want anders waren jullie er allang niet meer. Mijn oma’s oma gebruikte jullie als er visite kwam. Ik moet nu extra voorzichtig zijn met jullie.’ De koffiepot kijkt weer blij, hij is opgelucht dat hij niet in de doos hoeft.

‘Ga eens opzij, vraagt oma aan de koffiepot: ‘ik wil op jouw plank kijken of daar de scherf ligt.’ De koffiepot antwoordt: ‘jij mag mij best uit de kast halen, hoor Fientje! Zet mij maar even op de vensterbank naast de plantjes. Ik zou zo graag eens naar buiten willen kijken.

De theepot roept: ‘hé, ik wil ook op de vensterbank! Ik wil ook naar buiten kijken!’

Oma zet beide op de vensterbank.

HOOFDSTUK 5 DE THEEPOT ZOEKT ROSA.

Er zijn inmiddels twee weken voorbij.
Rosa komt niet meer naar oma, zij heeft vakantie.
Niet alleen oma mist haar maar de theepot mist
haar ook.

‘Ik wil naar Rosa,’ zucht de theepot: ‘zij is zo
gezellig. Het is zo stil hier.’

‘Jij mag niet alleen uit wandelen gaan.’
waarschuwt oma.

Maar de theepot is eigenwijs. Zij laat zich langs het
overgordijn naar beneden glijden en schuifelt de
huiskamer uit. Zij schuifelt de gang door en loopt de
tuin in.

Zij draait zich links en rechts, om te kijken waar
Rosa is.

De heg in oma’s tuin is kalig.

De theepot kan er doorheen kijken. Zij tuurt naar de
straat, daar is Rosa ook niet.

‘Waar is zij toch?’ zucht zij en dribbelt onder de
heg door de straat op.

Oma woont niet in zomaar een straat, oma woont in
een hoofdstraat. In zo’n straat is het erg druk, er rijdt
veel verkeer. Weer draait de theepot een rondje, zij
kan immers haar hoofd niet draaien.

‘Ik zie Rosa nergens... weet je wat? Ik loop een
stukje verder.’

De theepot merkt niet dat er een man met een
karretje aankomt. Hij raapt blikjes en papier van de
straat. Hij loopt met twee grote plastic zakken.

Een voor de blikjes en één voor het papier.
Hij smijt af een toe een plastic flesje in zijn karretje.
Mensen zijn erg slordig.
Dan ziet hij opeens de theepot.
Hij denkt dat de theepot nog heel is en rent er op af.
De theepot schrikt als zij pardoes wordt opgetild.
Zij houdt zich onbeweeglijk.
'Ach wat jammer nou, die is kapot!' jammert de man met een krakende stem. Hij bekijkt de theepot goed. 'Wat is die mooi!' kreunt hij.
Hij zet de theepot voorzichtig in zijn karretje.
'Ik was' mooi maar nu niet meer,' denkt de theepot: 'hoe kom ik uit dit karretje?'

Telkens als de man wegloopt van zijn karretje, probeert de theepot eruit te klimmen.
Na haar vijfde poging geeft zij de moed op.

Om vier uur zit het werk van de man erop.
Het papier, de blikjes en de plastic flessen doet hij netjes in de daarvoor bestemde containers.
Hij doet de theepot in zijn linnen rugzak en fietst ermee naar huis.

Het is warm en netjes in meneer Pieterse zijn huis.
Hij zet de theepot op zijn tafel en doet er een bosje gedroogde strobloemetjes in.
'Zo, dat staat gezellig' lacht hij.
Maar op hetzelfde ogenblik bedenkt hij zich, hij haalt de bloempjes weer uit de pot.
'Ik ga eens kijken of ik die theepot kan repareren.'

Onderin zijn keukenkast staat een krat met scherven van porselein, glas en aardewerk.

Die scherven heeft hij nodig als hij een mozaïeken tafelblad maakt.

‘Laat mij eens even kijken...er moet een stukje van een schoteltje in liggen. Hebbes! Heel goed dat ik een leuke hobby heb.’

Meneer Pieterse gaat meteen aan het werk. Hij plakt eerst stukjes porselein in het gat van de theepot. Hij blaast omdat de lijm dan snel droogt. Dan legt hij een stukje papier op zijn mozaïeken tafel om er vervolgens blikjes porseleinverf op te zetten.

Als de lijm helemaal droog is verft hij de pot zodat die nieuw lijkt.

Als de theepot de hele behandeling ondergaan heeft, kijkt meneer Pieterse tevreden.

‘Prachtig, prachtig, deze theepot verkoop ik op de rommeltjesmarkt. Misschien kan ik er meer voor vragen dan twee euro. Ik verkoop hem voor..., ik denk dat ik er tien euro voor vraag.’

De theepot gniffelt want zij weet dat zij antiek is. Zij is ook weer net zo ijdel als vroeger.

HOOFDSTUK 6 DE ROMMELTJESMARKT.

Rosa geeuwt als zij haar bed uitkomt. Zij wilde iets langer blijven slapen maar dat kan niet. Mama wil vandaag naar het winkelcentrum en zij moet mee.

In het winkelcentrum gaat mama winkel in en winkel uit. Zij draagt al een heleboel tasje.

Rosa vindt het niet leuk dat mama zoveel nodig heeft, zij wordt vervelend.

‘Ik wil geen winkel meer in!’ moppert Rosa: ‘ik wil naar huis.’

‘Nog even.’ zucht mama: ‘ik wil nog voor een jurk kijken.’

Rosa weet dat het nog uren kan duren.

‘Mag ik niet even naar oma? Die woont hier dichtbij.’

Mama moppert: ‘dan moet ik jou eerst wegbrengen. Daar heb ik geen zin in.’

‘En ik heb geen zin meer om mee te lopen,’ moppert Rosa: ‘ik heb pijn in mijn voeten.’

Zij zucht en kijkt naar de grond.

‘Ben jij dan al moe?’ vraagt mama: ‘vindt jij het niet leuk om te winkelen? Ach, ik heb toch mijn handen vol. Het is trouwens beter om alleen te winkelen.

Ik vraag haar wel even of zij op wil letten.’

Mama heeft een sleutel van oma’s huis. Zij belt en draait tegelijk de deur open.

‘Joehoe, ik ben het!’ schreeuwt zij in de gang.

‘O ben jij daar? Ik dacht dat jij vandaag niet zou komen. Ik zet een potje thee.’ lacht oma.

Mama schudt nee met haar hoofd.

‘Ik leg mijn spullen hier even neer, ik ga nog even naar het winkelcentrum. Mag Rosa hier blijven? Zij is moe.’

‘Ik heb met de buurvrouw afgesproken om naar de rommelmarkt te gaan.’ zucht oma teleurgesteld: ‘ik zeg haar wel dat ik niet mee ga.’

‘Dan moet je toch met mij mee Rosa. Oma wil graag naar de rommelmarkt.’

De deurbel gaat.

Oma doet vlug open.

‘Ik kan niet mee,’ zucht zij: ‘ik moet op Rosa passen.’

‘Dan nemen we haar toch mee?’ reageert de buurvrouw: ‘er zijn ook draaimolens.’

‘Ik wil met oma mee!’ roept Rosa.

‘Ik dacht dat jij pijn in jouw voeten had?’ moppert mama.

‘Wij komen Rosa vanavond thuis brengen.’ zegt de buurvrouw.

‘Met al jouw tasjes,’ lacht oma: ‘ga maar fijn winkelen, wij nemen Rosa mee.’

Rosa is blij.

De buurvrouw helpt oma in haar auto. Zij zet daarna haar zoontje op de achterbank. Zij zet hem in een speciaal stoeltje vast.

Dan kijkt zij naar Rosa en haalt een zitje uit de achterbak.

‘Rosa, jij moet hier op zitten, dit is een kinderzitje voor grotere kinderen en jij moet gordels om.

We gaan poffertjes eten en naar de draaimolens, leuk hè?’

Als Rosa ook vast zit stapt zij haar auto in.

Na een omweg die speciaal voor oma is gemaakt komen zij bij een groot terrein.
Overall staan kraampjes die pas open zijn.
Hier en daar lopen al gretige klanten.

‘Wil jij ook wat leuks kopen Rosa?’ vraagt oma.
‘Alstublieft oma.’

Oma stopt wat muntjes in Rosa haar broekzak.
‘Jij mag hier zelf rondlopen... wacht even, ik koop wat kaartjes voor de draaimolens. Als jij mij kwijt bent spreken we af bij de poffertjeskraam, daar staan tafeltjes. Als ik daar niet ben, wacht jij daar maar even, goed?’

‘Leuk oma!’ juicht Rosa.

‘Ik heb hier al kaartjes,’ zegt de buurvrouw, hoeveel mag zij?’

‘Tja hoeveel keer mag zij in de draaimolen? Ik weet het niet. Weet jij dat zelf Rosa?’ vraagt oma en tegen de buurvrouw zegt zij: ‘geef haar maar een aantal kaartjes. We rekenen vanavond wel af.’

‘Veel plezier Rosa.’ zegt de buurvrouw.

‘Tot kijk bij de poffertjeskraam.’ zegt oma.

Rosa rent naar de draaimolens.

Zij gaat als eerst in de locomotiefjes die op rails rijden.

‘Ik ga straks nog een keer.’ denkt zij als zij er weer uit stapt.

Dan rent zij naar een andere draaimolen.

Daar staat met grote letters “SPIN” op.

Hij gaat razend snel.

‘Straks,’ denkt Rosa: ik ga eerst naar de rommelmarkt. Misschien zie ik daar wat leuks voor mijn kamertje.’

Zij loopt langs elk kraampje en denkt ineens weer aan de oude kapotte theepot. Zij weet nog niet dat die weg is. Dan komt zij voorbij het kraampje van meneer Pieterse.

Er ligt niets bijzonders op zijn tafel behalve een leuke roze spaarpot.

‘Kom jij een televisie kopen? Een computer of een mooi schilderij? Ik heb ook leuke houten eierdopjes of een popje en nog veel meer.’

‘Heet u Ikke?’ lacht Rosa en wijst naar zijn t shirt.

‘Ikke heet Ikke.’ lacht meneer Pieterse die gewoon Piet heet. ‘Zie jij iets leuks op mijn tafel? Onder de tafel staan nog meer dozen met rommel.’ lacht hij.

‘Ik zoek iets speciaals,’ zegt Rosa: ‘ik zoek een theepot voor oma.’

‘Dan heb jij mazzel, ik heb hele mooie.’

Hij laat Rosa de theepotten zien.

‘Welke wordt het, die blauwe of die met die bloemetjes?’

‘Die blauwe is wel mooi maar die gebloemde is veel mooier.’ Rosa kijkt begerig naar de theepot.

‘Hoeveel geld heb jij bij je? Want voor niks krijg je hem niet.’

Rosa haalt de muntjes tevoorschijn.

‘Gut, dat is bijna twee euro,’ zucht meneer Pieterse: ‘die theepot is antiek. Ik wil er veel meer voor.’

‘En als ik mijn kaartjes verkoop?’ jammert Rosa. Zij is bang dat de theepot aan andere mensen wordt verkocht.

‘Wil jij dan niet in de draaimolens?’

‘Ik weet zeker dat ik die theepot wil, oma’s theepot is gebroken. Zij vindt haar servies niet mooi meer met die kapotte theepot.’

‘Je ziet maar.’ zegt hij en plaatst de theepotten op zijn tafel.

Na een uur heeft Rosa al haar kaartjes verkocht. Zij rent als een haas naar de rommeltjeskraam van Ikke.

Meneer Pieterse voert een gesprek met andere mensen, hij heeft geen tijd voor Rosa.

Rosa klopt zenuwachtig op het spaarvarken.

‘Dit kind wil geloof ik wat kopen.’ zegt een klant.

‘Ik wil die theepot.’ zegt Rosa snel.

‘Heb je dan geld?’ vraagt meneer Pieterse.

Rosa laat het geld zien.

‘Effies tellen. Jij hebt nu precies tien euro en vijftig eurocent. Tja, ik twijfel een beetje kleine meid. Misschien kan ik er meer voor krijgen. Als ik de theepot niet verkoop mag jij hem kopen.’

Rosa kijkt teleurgesteld. Zij doet het geld in haar broekzak en huppelt naar de poffertjeskraam. Oma is nergens te bekennen. Rosa neemt plaats op een krukje en wacht geduldig.

Na een kwartier komt oma aanwandelen met het buurjongetje.

‘Heb jij al trek in een ijsje of wil jij liever limonade?’ vraagt zij.

‘Ik lust wel een ijsje!’ reageert Rosa gretig. Oma haalt twee ijsjes en neemt zelf een glaasje limonade.

‘En, vertel eens,’ vraagt oma: ‘in welke draaimolens ben jij allemaal geweest. Heb jij nog geld of kaartjes over?’

Rosa jukt: ‘niet in allemaal, daar had ik geen kaartjes voor. Mijn geld is op, ik heb een spaarvarken gekocht.’

‘Waar is die dan?’ vraagt oma.

‘Dat spaarvarken staat bij meneer Ikke, het mag daar blijven staan totdat ik het ophaal.’

‘Aardig.’ zegt oma.

Rosa likt aan haar ijsje.

Het buurjongetje staart haar aan.

‘Rosa? Wil jij alsjeblieft met mij in de Spin? Oma durft niet. Mijn moeder wil ook niet in de spin want zij wordt er ziek van.’

‘Mijn kaartjes zijn op.’ zegt Rosa.

‘Ik heb er nog vier, ga jij met mij mee?’

‘Oké, tot zo oma!’

De twee hollen weg.

HOOFDSTUK 7 OMA'S CADEAU.

Het is bijna vier uur, iedereen is bezig met het afbreken en opruimen van de kramen.

'Ik wil naar huis,' zegt de buurvrouw: 'kinderen we gaan naar de auto.'

De twee kinderen hollen naar de parkeerplaats.

'Heb jij je vliegtuigje?' vraagt de buurvrouw aan haar zoontje.

Oma schrikt. 'Rosa, waar is jouw spaarvarken?

Ga vlug kijken of meneer Ikke er nog is!

En tegen de buurvrouw zegt zij: 'zij heeft dat spaarvarken al betaald.'

Rosa rent over het terrein naar de plek waar meneer Ikke stond. Het plekje is leeg.

Zij ziet hem gelukkig bij een karretje staan.

'Ikke! Meneer Ikke!'

Rosa rent over het grasveld naar hem toe.

'Ach kleine meid, je komt voor die theepot hè?'

Hij graait in zijn karretje.

'Hier,' zegt hij: 'geef er maar twee euro voor.'

Ik moet jou iets bekennen. Deze theepot heb ik gevonden en gerepareerd. De pot was stuk onder de tuit. Ik probeer alles te maken, dan brengt het nog wat op, begrijp je?'

'Heeft u cadeaupapier?' vraagt Rosa.

Meneer Pieterse lacht.

'Hier heb je een theedoek, pak hem daar maar in.'

Kom je volgend jaar weer iets kopen? Dat zou ik leuk vinden.'

Meneer Pieterse wandelt met zijn karretje het terrein af.

Rosa holt met de theedoek naar de auto.

Oma houdt het portier voor haar open.

‘Heb jij jouw varken? Stap vlug in, we gaan gauw naar huis.’

Nu rijdt de auto geen ommetje, de buurvrouw wil meteen naar huis.

Oma kijkt met twinkelen naar Rosa.

‘Vond jij het leuk?’

‘Ja oma, ik vond het erg gezellig, dank u wel.’

U ook bedankt, hè buurvrouw!’

‘Geen dank Rosa, ik vond het ook een leuke dag.’

De buurvrouw stuurt de hoofdweg op.

‘Wat is het hier altijd druk,’ moppert zij: ‘even een parkeerplek zoeken. O kijk, ik zie jouw moeders auto, jij wordt gehaald Rosa. Ik dacht dat ik je naar huis moest brengen. Dat hoeft dus niet, nou, prettige avond allemaal, wij gaan naar binnen, doe!’

‘Dag!’ roept oma terug terwijl zij haar deur openmaakt.

Mama wenkt Rosa: ‘kom Roos ik wil naar huis, ik heb mijn spullen al gepakt!’

‘Ik moet even met oma naar binnen, ik moet haar mijn spaarvarken laten zien.’

Rosa holt naar de huiskamer.

‘Oma, oma kom eens kijken? Ach, mijn varken is gebroken, ik voel allemaal scherven.’ jukt zij.

‘Och nee hè!’ roept oma vanuit de keuken: ‘moet ik de boel komen opvegen?’

Zij knoopt een schort voor en komt de kamer in rennen.

‘Jij hebt je toch niet bezeerd hè?’

Oma kijkt verbaasd naar Rosa die voorzichtig de theedoek rond de theepot weghaalt.

'Nee maar! Rosa, je hebt een nieuwe theepot gekocht. Wat een mazzel! Die pot kost veel geld! Hoe is jou dat gelukt!'

'Ik denk dat het uw eigen theepot is.' grinnikt Rosa.

'Dat kan niet, mijn theepot was kapot.'

'Wedden?' zegt Rosa: 'we gaan het uitproberen.'

Zij zet de theepot op tafel.

'Laat zien dat jij het bent theepot!'

De theepot veert een stukje omhoog en waggelt de tafel rond.

'O Rosa, zij is weer thuis!' juicht oma.

'Ik wil voortaan voor de spiegel staan!'
commandeert de theepot.

Oma lacht. 'Goed,' zegt zij: 'maar jij mag nooit meer weglopen!'

Rosa krijgt een dikke zoen van oma: 'bedankt Rosa jij bent heel lief!'

Nog bedankt voor de leuke dag lacht Rosa: 'ik ga nu naar mama.'

EINDE.